

Có Phải Đẳng Ấy Thích Tui Hồng?

Contents

Có Phải Đẳng Ấy Thích Tui Hồng?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12

Có Phải Đẳng Ấy Thích Tui Hồng?

Giới thiệu

Một câu chuyện vui nhộn kể về việc Hạ tiên sinh cảm thấy con mèo đen nhà đối diện thích mình, không chỉ có Hạ tiên s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-phai-dang-ay-thich-tui-hong>

1. Chương 1

1.

Hạ tiên sinh cảm thấy chú mèo đen nhỏ nhà đối diện thích mình, nếu không thì tại sao đẳng đó cứ toàn nhìn lên mình chứ.

Thế này không ổn, không ổn.

Nhưng Hạ tiên sinh vẫn không kéo rèm phòng khách lại.

Hạ tiên sinh mở taobao, nhìn đồ chơi cho mèo trong giỏ mua sắm, haiz, giờ vẫn chưa mua nổi.

Anh lấy một con búp bê be be trong ngăn kéo ra, ngó nghiêng về phía nhà đối diện, mèo đen nhỏ còn đang nhìn lên. Chẳng còn cách nào khác, Hạ tiên sinh chỉ đành vào phòng ngủ rồi mới biến về nguyên hình, bỏ nhào về phía búp bê, gặm gặm.

2.

Hạ tiên sinh là một con mèo đen bụi, anh sở hữu bộ lông dài, đen bóng cùng với một chiếc đuôi lớn. Anh cho rằng mình chính là con mèo đen đẹp vô địch vũ trụ, nhưng mà con mèo đen đẹp vô địch trong vũ trụ vẫn không mua nổi đồ chơi cho mèo.

Hạ tiên sinh sầu lắm, đây hẳn là một nỗi sầu “bi”. (bi = trứng)

Nếu không có “bi”, Hạ tiên sinh sẽ chẳng cần đi làm.

Hạ tiên sinh là lập trình viên, anh từ mèo tiến hóa thành vượn, chỉ có một phần tiền lương ít ỏi, ngay cả món đồ chơi cho mèo cũng không mua nổi.

Cào búp bê một phát thật mạnh, Hạ tiên sinh lại biến thành lập trình viên.

À, mèo đen nhỏ vẫn còn nhìn.

Có phải người ta thích mình không nhỉ? Chắc chắn rồi!

Ôm niềm tin ấy, Hạ tiên sinh lại bắt đầu gõ phím nhanh thoăn thoắt.

3.

Mèo đen nhỏ tựa bên khung cửa sổ, nhìn sách dạy làm bánh ngọt đang đặt trên sàn, khó quá, không nhớ được gì cả, đau hết cả đầu!

Cậu kéo rèm ra, cào cào vài cái rồi lật trang sau.

Cuối cùng cũng hiểu hết các bước để làm sản phẩm mới, mèo đen nhỏ quơ đuôi, vẫy người một cái. À, Hạ tiên sinh ở nhà đối diện lại đang nhìn sang.

Có phải người ta thích mình không nhỉ? Có lẽ thế.

Mèo đen nhỏ dùng chân che kín mắt, hi vọng là thế đi.

4.

Mèo đen nhỏ là thợ làm bánh ngọt, cậu mở một tiệm bánh be bé, ai cũng nói bánh cậu làm rất ngon, thế

nhưng cậu thấy chỉ là ngon mà thôi.

Đợi tới khi đồ cực kì ngon, hẳn mình có thể gõ cửa nhà Hạ tiên sinh, để anh ném món bánh siêu ngon rồi.

Nhưng xem ra ngày ấy còn xa xôi lắm, mèo đen nhỏ biến thành hình người, lại đi vào bếp.

5.

Ngày nào cũng thế, cứ sáu giờ sáng, đồng hồ báo thức của Hạ tiên sinh lại vang lên, thế nhưng phải bảy giờ Hạ tiên sinh mới rời giường, anh lại còn tốn tới nửa giờ để chọn quần áo. Có lẽ đây chính là lí do Hạ tiên sinh không thể mua nổi đồ chơi cũng nên.

“Nếu người không cần mặc quần áo thì tốt biết bao”, mỗi ngày khi đứng trong thang máy chật ních đến mức làm mèo phát bệnh, Hạ tiên sinh đều nghĩ thế.

Ngày nào cũng thế, cứ sáu giờ sáng, đồng hồ báo thức của mèo đen nhỏ lại vang lên, thế nhưng cậu đã dậy từ năm giờ sáng, cậu dành nửa giờ chờ trời sáng, lại tốn thêm nửa giờ nữa chờ đồng hồ báo thức kêu.

“Nếu như có thể gặp được Hạ tiên sinh thì tốt biết bao”, mỗi ngày khi đứng trong thang máy vắng vẻ, mèo đen nhỏ đều nghĩ thế.

2. Chương 2

6.

Hạ tiên sinh dậy sớm, nếu còn dậy muộn nữa thì anh đành phải đi cắt “bi” thật mất.

Chống lại hết cơn buồn ngủ này rồi tới cơn buồn ngủ khác, lưng đeo sầu “bi”, Hạ tiên sinh ngáp dài, bước vào thang máy.

– Buổi sáng... tốt lành!

Trong thang máy, mèo con nhỏ hệt như đứa học sinh đang thất thần lại bị giáo viên gọi lên trả lời câu hỏi, đầu óc cậu trống rỗng.

– Chào.

Hạ tiên sinh hí mắt, thấy là mèo đen nhỏ, anh mới đáp lời.

Thế nhưng, trong cái nhìn của mèo đen nhỏ chính là sau khi thấy mình thì Hạ tiên sinh liền nhắm mắt lại, có phải mình đã nói sai cái gì không, có phải không nên chào buổi sáng tốt lành không?

Mèo đen nhỏ không được đi học nên không biết rằng đáp án không phải vấn đề quan trọng, mấu chốt ở đây là thái độ của giáo viên.

7.

Cả ngày hôm nay, Hạ tiên sinh đều không vui, buồn ngủ buồn ngủ buồn ngủ, thế nhưng cứ nhắm mắt vào, trong đầu anh lại tuần hoàn mấy chữ cắt bi cắt bi cắt bi.

Cả ngày hôm nay, mèo đen nhỏ cũng không vui, buổi sáng tốt lành buổi sáng tốt lành buổi sáng tốt lành, cậu đặt máy đánh trứng xuống, đến cùng thì nên nói cái gì cơ chứ?

Hạ tiên sinh không vui nên chạy xuống tiệm bánh ngọt bên dưới công ty mua bánh, tất nhiên anh biết đây là tiệm của mèo đen nhỏ rồi. Chắc chắn là mèo đen nhỏ cực thích mình, chứ không thì mở tiệm ở đây làm gì.

Đặt bánh ngọt lên bàn, Hạ tiên sinh lại có động lực làm việc tiếp, vứt cắt bi cắt bi sang một bên đi.

Mèo đen nhỏ không vui, cậu biết không thể nói “Buổi sáng tốt lành” mà phải nói “Chào mừng quý khách”. Hạ tiên sinh cười thật đẹp, chẳng biết anh ấy có ăn dâu tây bên trong bánh su kem không.

Mèo đen nhỏ thích dâu tây nhất, cậu mong Hạ tiên sinh cũng thích dâu tây... giống mình.

8.

Sau khi tan làm, Hạ tiên sinh thường dành một tiếng để lướt weibo, anh theo dõi tất cả các tài khoản weibo mèo nổi tiếng.

Con mèo này mắt bé quá, xấu.

Con mèo này lông chẳng đều màu gì cả, xấu.

Con mèo này tai máy bay (1), nhát gan, xấu.

Con mèo này còn chẳng có bi luôn, xấu.

Cầm thấy mình mới là con mèo đẹp nhất vũ trụ, Hạ tiên sinh biến thành mèo, dùng đuôi cuốn lấy di động nhưng không nhấc lên nổi, chỉ có góc chụp bốn mươi lăm độ từ trên cao xuống mới xứng với giá trị nhan sắc của mình mà thôi.

Hôm nay, cũng như mọi khi, Hạ tiên sinh vẫn không thể chụp ảnh được, không thể đăng lên weibo được, cũng không thể làm con mèo nổi tiếng trên mạng xã hội được.

9.

Mèo đen nhỏ cũng có weibo, trong weibo của cậu toàn là bánh ngọt cậu làm.

Là một chủ tài khoản blog về đồ ăn có cả trăm vạn người theo dõi, mèo đen nhỏ cũng coi như một con mèo nổi tiếng trên mạng xã hội nhỉ?

10.

Mèo đen nhỏ tham gia một buổi offline của một “Hội những người thích bánh ngọt” ở chợ kế bên, vì thân hình cậu cân đối quá nên đã bị những người tham dự ném cho một rổ bánh quy, còn toàn là vị chocolate.

Vị trà xanh thì bị bọn họ ăn sạch, vì “Nghe nói matcha giúp giảm cân!”

Ngồi trên chiếc ghế nhỏ, dùng răng cửa gặm từng miếng bánh con con, mèo đen nhỏ giơ tay phải lên:

– Lượng đường bột trong bánh matcha cũng thế mà!

– Đừng nói nữa!

Sau khi tham gia buổi offline, tuần nào mèo đen nhỏ cũng nhận được chuyển phát nhanh từ nhiều nơi, đa phần là bánh quy, còn có một số ít là bánh ga tô nữa. Tất cả đều bày tỏ một mong muốn: Mau béo đi!

Mèo đen nhỏ cũng thường tự làm đồ ăn vặt như bánh mì và bánh quy matcha, cậu ăn mãi không béo chẳng qua vì cậu là mèo đen thôi.

3. Chương 3

11.

Hạ tiên sinh cởi quần áo, bước lên cân. Cái cân này hổng chắc luôn!

Mình là mèo đen, sao có thể béo thế này được!

Mình không phải là mèo vàng!

Lướt qua cái bụng hơi phệ, Hạ tiên sinh quyết định tháng này sẽ không ăn đồ ngọt nữa.

12.

Mèo đen nhỏ tí cầm xuống quầy thu ngân, quay mặt sang trái rồi lại sang phải, sao dạo này Hạ tiên sinh lại không đến tiệm?

Hạ tiên sinh nhón chân, rụt vai, chuẩn bị đi qua tiệm đồ ngọt thật nhanh.

Không! Sao phải chột dạ thế? Chỉ là không mua bánh ngọt thôi mà!

Nhận ra sai lầm, Hạ tiên sinh nện bước thật mạnh, còn nhìn vào tiệm mấy lần, vừa lúc thấy thế, mèo đen nhỏ sôi trào.

– Xin chào quý khách!

– Cảm ơn quý khách!

Trong tay Hạ tiên sinh có thêm một túi bánh quy matcha, nghe nói ăn matcha giúp giảm cân đấy!

Đã ăn bánh quy matcha nguyên một tuần trời, giờ Hạ tiên sinh đang lăn bóng rổ trước bàn máy vi tính, mặc dù mấy ngày trước anh chỉ lăn bóng cao su thôi.

Đã không cai được món tráng miệng thì đành bớt món chính vậy, Hạ tiên sinh bắt đầu kế hoạch nhịn cơm tối.

13.

Hạ tiên sinh lần thứ hai gặp mèo đen nhỏ trong thang máy, bởi lẽ có một con mèo trong số hai người họ bị bệnh.

Tất nhiên mèo bị bệnh không phải là mèo đen nhỏ luôn ngủ sớm dậy sớm, chăm chỉ rèn luyện và dinh

dường cân đối rồi.

Vậy chắc chắn là Hạ tiên sinh hay thức đêm, trèo cầu thang là thở hổn hển lại còn bỏ bữa tối.

Lúc bị khiêng đi bệnh viện, Hạ tiên sinh, nay đã là một con mèo bệnh vẫn còn đang nghỉ hiếm khi dậy sớm thế này, vậy mà lại không đến công ty, thật là đáng tiếc.

14.

Mèo đen nhỏ lao vùn vụt khiêng Hạ tiên sinh đi bệnh viện rồi lại lao vùn vụt khiêng về.

Quét dọn, vệ sinh nhà ở rồi giặt quần áo, nấu cơm, ngay lúc cho gạo vào nồi thì mèo đen nhỏ dừng tay.

Mình đang làm gì thế này? Phải biết thẹn thùng chứ!

Ngồi trên ghế nhỏ, đã đeo yếm ăn dễ thương để chờ cơm, Hạ tiên sinh bỗng thấy mèo đen nhỏ lao vùn vụt ra ngoài. Meo?

Trưa hôm đó, Hạ tiên sinh ngồi trên ghế một giờ, vẫn không chờ được cơm.

15.

Trưa hôm sau, người đang xin nghỉ ốm là Hạ tiên sinh đã tới gõ cửa nhà mèo đen nhỏ.

Hạ tiên sinh mang theo ghế đầu, cầm chặt yếm ăn, thở phì phò nhìn cánh cửa đang đóng, nhưng nửa ngày vẫn không thấy cửa mở.

Hạ tiên sinh chỉ đành thở phì phò đi về.

Tối đến, mèo đen nhỏ kết thúc một ngày làm việc, lúc về nhà thấy trước cửa có cái ghế nhỏ, trên ghế có Hạ tiên sinh đang ngồi.

Mèo đen nhỏ:

– Meo!

4. Chương 4

16.

Dù chẳng hiểu mô tê gì cả, thế nhưng mèo đen nhỏ vẫn đón Hạ tiên sinh vào nhà. Hạ tiên sinh vốn muốn dùng đuôi kéo ghế cho thật ngầu nhưng không được.

Hạ tiên sinh thở phì phò, cuối cùng vẫn phải biến về hình người, bê ghế vào nhà.

Hạ tiên sinh đặt ghế đầu trước bàn cơm nhà mèo đen nhỏ, biến về hình mèo, ra hiệu mèo đen nhỏ buột yếm ăn cho mình rồi tiếp tục ngoan ngoãn ngồi chờ cơm.

Cuối cùng cũng được ăn cơm, Hạ tiên sinh thỏa mãn vẫy đuôi, biến về hình người, lại bê ghế đầu về.

Mèo đen nhỏ: Mình có nên nhắc anh ấy là quanh miệng còn dính thức ăn không nhỉ?

17.

Sau sự kiện Hạ tiên sinh ngoan ngoãn ngồi chờ cơm không lâu, mặc dù họ ở đối diện nhau, mèo đen nhỏ vẫn nhận được chuyển phát nhanh của anh gửi tới.

Bên trong bưu kiện là hai chiếc yếm ăn với hoa văn cỏ non và dâu tây, ngoài ra còn có một tấm thiệp nhỏ, trong thiệp viết cảm ơn vì cậu đã chăm sóc, kí tên là Hạ tiên sinh quên tháo yếm ăn, chưa lau miệng mà đã đi về.

Mèo đen nhỏ đặt yếm ăn trên bàn đọc sách, nhìn sang nhà đối diện, có thể thấy Hạ tiên sinh đang ngồi dưới đất nhưng không thể nhìn rõ anh đang làm gì.

Hạ tiên sinh đáng yêu thật đấy, mèo đen nhỏ lại một lần nữa sôi sục toàn thân.

18.

Hạ tiên sinh ngồi xổm, nhìn chằm chằm bong bóng trong chậu nước rồi lại với lấy chai nước rửa bát, đổ thêm một chút vào.

Mỗi lần rửa bát, Hạ tiên sinh có thể chơi tới hai giờ.

Hạ tiên sinh không cắt “bi” lại có thể sống ổn trong thành phố, đây quả là một chuyện thật khó khăn.

19.

Hạ tiên sinh tan ca vào lúc năm giờ, cửa tiệm của mèo đen nhỏ thì mới tới tận bảy giờ, họ rất ít khi gặp nhau vào buổi sáng, cũng rất hiếm lúc thấy nhau vào buổi tối.

May mà Hạ tiên sinh cứ hay phải tăng ca, hôm nay vừa tăng ca về, Hạ tiên sinh gặp mèo đen nhỏ đang khóa tiệm.

– Có về cùng không?

Hạ tiên sinh hỏi.

– Hôm nay Hạ tiên sinh không đi xe à?

Mèo đen nhỏ nghĩ rằng hai người lái hai cái xe, một trước một sau đi về thì không gọi là về cùng được.

Hạ tiên sinh căn bản không mua nổi xe:

– Không.

– Vậy em lái xe tới, Hạ tiên sinh chờ một chút nhé.

Mèo đen nhỏ sung sướng chạy về phía bãi đỗ xe.

Nhìn thấy xe của mèo đen nhỏ, Hạ tiên sinh muốn đổi ý.

20.

Hạ tiên sinh được học hành làng hoàng, trong giới yêu quái của họ thì việc này cũng không lấy gì làm lạ.

Lúc ngồi chiếm chỗ trên thư viện, Hạ tiên sinh thường nghĩ được mấy thứ mùi kì lạ trên ghế.

Thường thì yêu quái được đi học đều khá nghèo, hơn nữa gia sản của họ đều dùng để đóng học. Khác với nhân loại, họ không có giáo dục bắt buộc nên sẽ phải đóng tiền làm yêu quái dự thính cho chính phủ, mà đã đi học, tin vào khoa học và pháp luật rồi, họ dùng pháp thuật sẽ không thuận tay lắm.

Nhận ra mèo đen nhỏ giàu hơn mình rất nhiều, Hạ tiên sinh tự an ủi như vậy, đương nhiên là mức độ tin cậy còn phải suy nghĩ.

Mèo đen nhỏ không được đi học, sau khi sinh ra không lâu, cậu tới làm thuê ở vườn rau, về sau thì ngồi nhờ ô tô chở thực phẩm vào thành phố. Cậu học nấu ăn vài năm ở khách sạn, sau đó học làm bánh với giáo trình trên mạng, vất vả vài năm mới dành dụm được tiền để mở tiệm bánh.

Mèo đen nhỏ cũng không biết pháp thuật, nơi cậu ra đời cũng không có yêu quái nào biết cả, họ đều giống nhân loại, đi sớm về khuya, điểm khác biệt duy nhất là họ có thể biến về nguyên hình rồi lăn lộn trong bụi cỏ hoặc trèo cây để hái quả táo to nhất mà thôi.

5. Chương 5

21.

Không có ô tô, ngày nào Hạ tiên sinh cũng phải chờ xe bus số 161, còn thường xuyên diễn cảnh đau thương trước trạm chờ vì muộn một giây là thêm nửa giờ chờ đợi.

Hạ tiên sinh nghĩ đến đây, mặc kệ mắt mặt mà có ý tưởng đi nhờ:

– Cậu thường đi làm lúc mấy giờ?

– Sớm thì sáu giờ mà muộn thì sáu rưỡi, sao vậy?

– Không có gì.

Hạ tiên sinh cảm thấy mình vẫn không nỡ rời xa xe bus số 161.

22.

Vào ngày hôm sau, cái “không nỡ” của Hạ tiên sinh liền bị chính anh quăng đi sau khi trông thấy tài xế xe bus.

Đạo này công ty giao thông vận tải cũng ngẫu thật, có gan tuyển cả Husky!

Chuyến xe này của Hạ tiên sinh đúng là nhấp nhô, vừa xuống xe, anh liền ôm thùng rác bắt đầu nôn.

Hạ tiên sinh không say xe nhưng anh say Husky.

Hỏi còn đi học, anh không được chọn chỗ ngồi, kết quả là chỗ đằng trước có con Golden, bên trái là con

Samoyed, bên phải liền là Ngao Tây Tạng, phía sau đứng chuẩn Husky, thậm thật sự!

Cũng may là trong số họ có Golden học hành chăm chỉ, Samoyed lại suốt ngày thất thần, Ngao Tây Tạng không thích phản ứng với người không liên quan, chỉ riêng có con Husky đằng sau thì suốt ngày bôi bôi vẽ vẽ, chọc chọc ngoáy ngoáy, hơn nữa còn không phân biệt đối tượng trêu chọc, ngay cả Ngao Tây Tạng nó cũng dám ra tay, bị tấn bao lần vẫn không chừa.

Sống qua ba năm đau khổ đó, Hạ tiên sinh đã mắc phải chứng say Husky.

23.

Hạ tiên sinh với khuôn mặt trắng bệch đi vào tiệm của mèo đen nhỏ, mèo đen nhỏ đang khom lưng đặt mề bánh mì vừa ra lò vào quầy:

– Hạ tiên sinh, buổi sáng tốt lành.

Hạ tiên sinh cũng ngại chuyện vừa gặp đã đề cập việc đi nhờ xe, dù cho tối nay anh không phải tăng ca đi nữa.

– Xong rồi!

Mèo đen nhỏ kéo cửa kính quầy hàng lên, đi qua bên cạnh Hạ tiên sinh.

Hạ tiên sinh nhìn mặt nghiêng của cậu, luôn cảm thấy chiếc đuôi thật dài của mèo đen nhỏ đã lộ ra, thế nhưng anh vươn tay lại chẳng bắt được gì. Anh dụi dụi mắt, đằng sau mèo đen nhỏ nào có đuôi đâu.

Mông của mèo đen nhỏ nom có vẻ thích tay, đang trời xuân, Hạ tiên sinh lại chưa bị cắt bì nên bắt đầu suy nghĩ lung tung.

24.

Dòng suy nghĩ miên man của Hạ tiên sinh dài như cái đuôi của anh vậy, cho tới tận lúc tối, khi ngồi vào trong xe anh vẫn còn nhìn mèo đen nhỏ.

Có phải mình xấu xa quá không, xuống xe, Hạ tiên sinh bắt đầu tự kiểm điểm. Không, nhất định lỗi ở mùa xuân!

Ôi chào! Lúc này Hạ tiên sinh mới ra mình quên nói đến chuyện đi nhờ xe rồi.

Nhìn mặt trăng tròn trịa trên bầu trời, Hạ tiên sinh dường như đang thấy những chiếc tay bám tròn trịa trên xe bus, muốn khóc quá.

25.

Lúc Hạ tiên sinh gõ cửa nhà mèo đen nhỏ, mèo đen nhỏ vừa tắm xong, hơi nóng trên người cậu hun cho Hạ tiên sinh nóng mặt, làn da trắng trở nên đỏ bừng, anh xoay người chạy về phía hành lang rồi lại chạy về.

Thấy thế, mèo đen nhỏ cũng ngó ra:

– Hạ tiên sinh, có chuyện gì thế?

– Ờm... ờm...

Hạ tiên sinh chạy thẳng một mạch.

Mèo đen nhỏ nghiêng đầu, tựa vào bên cửa. Hạ tiên sinh muốn nói gì nhỉ? Nghĩ đi nghĩ lại, mèo đen nhỏ cũng đỏ mặt.

Đổ lỗi lên đầu mùa xuân, đêm xuống, Hạ tiên sinh liền ngủ.

Có lẽ là “lỗi của mùa xuân”, hôm sau, anh dậy rất sớm, lại còn “tình cờ” gặp mèo đen nhỏ:

– Trùng hợp quá, cùng tới công ty không?

Mùa xuân quả là một mùa tốt đẹp.

6. Chương 6

26.

Chuyện “tình cờ gặp mặt” của Hạ tiên sinh giữ vững hơn tháng, từ khi hoa đào chớm nụ tới lúc một trời phấn hồng:

– Em thích hoa đào chứ?

– Cũng bình thường, dạo này mua đào về bị mặn, cứ phải ngâm nước mới dùng được cho nên em không thích làm bánh với đào lắm.

Mèo đen nhỏ đáp vậy.

Xem ra trời xuân của Hạ tiên sinh vẫn còn sớm lắm.

27.

Vào hè mỗi năm cũng là lúc Hạ tiên sinh rầu rĩ nhất.

Từ trước tới nay, anh vẫn thích nguyên hình mèo hơn là nhân hình, nhưng mà mùa hè nóng quá, anh lại là loài mèo có lông, thế nên cứ hè sang là anh rất ít biến về hình mèo.

Đương nhiên, Hạ tiên sinh có một lí do khác cho sự rầu rĩ này: Vừa vào hè, mèo đen nhỏ sẽ không lên nhìn anh nữa.

Hạ tiên sinh nhìn về phía nhà đối diện, mèo đen nhỏ đang ở hình người, cậu quay lưng về phía anh, không biết đang làm gì. Vì sao không quay ra đây nhìn mình chứ?

Mèo đen nhỏ đặt điện thoại xuống, cậu cũng không thích mùa hè, cứ hè sang là cậu bực bội vô cớ, mà cứ bực là chả làm được việc gì, còn không khống chế được tính tình nữa.

Haiz, đi làm bánh cho tỉnh tâm đi.

Ngoại trừ điều hòa để 16 độ và hóa đơn của taobao ra, hôm nay Hạ tiên sinh đã phát hiện ra một thứ có thể biến hè thành đông.

Như mọi ngày, Hạ tiên sinh mở weibo, bắt đầu bắt bẻ.

Trong số rất nhiều chủ tài khoản, anh thích nhất một chủ tài khoản tên là Meo Meo Đen, nhà người này có nuôi ba con mèo đen, con nào con nấy đều có một đống fan chân ái.

Cũng là mèo đen nhưng Hạ tiên sinh không phân biệt nổi con nào là con nào, thế nhưng đám fan chân ái thì có thể.

Hôm nay, Meo Meo Đen đăng một bài viết: Đoán xem ai đang nhìn? Đây là chính diện? Ảnh đính kèm là ba con mèo đang ngồi.

Hạ tiên sinh nhìn thoáng qua, chẳng phải con nào cũng đang nhìn hay sao? Lại nhìn lần nữa, hình như đều là sau lưng? Cuối cùng, anh mở bình luận, tìm được đáp án: Con mèo đầu tiên là chụp chính diện, hai con kia là chụp đằng sau.

Ra là thế... Mới gõ được một nửa bình luận, tay Hạ tiên sinh cứng đờ.

29.

Với mèo đen nhỏ mà nói, hè năm nay hơi lạnh vì Hạ tiên sinh bỗng nhiên lơ cậu.

Mỗi sáng sớm đều không đi nhờ xe, rõ ràng cậu đã nhiều lần trông thấy Hạ tiên sinh lao từ trên xe bus xuống.

Mỗi tối đều không thấy bóng Hạ tiên sinh, thậm chí còn chẳng tới tiệm nữa.

Hôm nay, mèo đen nhỏ nướng một loại bánh đơn giản là muffin chocolate, đến lúc lấy ra, cậu phát hiện bánh khét.

Mùi đắng ngắt quấn quanh trước mũi mèo đen nhỏ, cho tới khi cậu sực tỉnh, mèo đen nhỏ đã vọt tới trước cửa nhà đối diện, tay còn đặt trên cánh cửa.

– Ai thế?

Hạ tiên sinh híp mắt, choáng váng ra mở cửa.

– Hạ tiên sinh! Buổi sáng tốt lành!

Bây giờ là chín giờ tối.

Hạ tiên sinh kiểu gì cũng không nói ra nổi bốn chữ “Buổi sáng tốt lành”:

– Chào buổi tối.

– À! Chào buổi tối!

Mèo đen nhỏ đứng nghiêm.

Từng luồng hơi lạnh trong nhà phả ra ngoài, hai người đứng trước cửa như hai cột băng.

Mùa hè luôn là một mùa phiên phức.

30.

– Hạ tiên sinh có muốn ăn bánh ga tô không?

Mèo đen nhỏ đưa chiếc muffin duy nhất trông có vẻ không bị cháy ra trước mặt Hạ tiên sinh.

Hạ tiên sinh ăn một miếng rồi cúi đầu. Bánh đắng.

Ngẩng đầu lên, anh thấy mèo đen nhỏ với đôi mắt đỏ hoe.

– Hạ tiên sinh, vì sao anh lại lừa em đi?

Hạ tiên sinh cũng đỏ hoe mắt:

– Em có thích anh đâu.

Mắt mèo đen nhỏ sáng long lanh, cậu bổ nhào vào Hạ tiên sinh:

– Em rất thích Hạ tiên sinh!

Hạ tiên sinh bị nhào vào như thế, giật mình đến độ biến về nguyên hình.

Hạ tiên sinh ngượng ngùng, cuộn tròn lại còn dùng đuôi quấn lấy đuôi của mèo đen nhỏ:

– Anh cũng thích em.

31.

Còn hai mùa nữa:

1. Mùa thu, Hạ tiên sinh muốn đổ tội cho mùa xuân.

2. Mùa đông, Hạ tiên sinh nhận ra việc mọc lông thật tốt.

Câu hỏi của Schrodinger:

1. Mèo đen nhỏ có thực sự nhìn trộm Hạ tiên sinh không?
2. Tên của Hạ tiên sinh có thực sự là Hạ tiên sinh không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-phai-dang-ay-thich-tui-hong>